

N. Sage: Maa jeg bemærke, at jeg slet ikke bryder mig om østerrigste Love.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattes det under Afstemning, om Lovforslaget skulde overgaae til anden Behandling, hvilket vedtoges eenstemmig med 58 Stemmer.

L. C. Larsen: Jeg tillader mig at foreslaae, at der nedsettes et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer, alle valgte her i Salen.

Ved den foretagne Afstemning vedtoges dette Forslag eenstemmig med 63 Stemmer.

Efter Dagsordenen gik man derpaa til: Første Behandling af Udcast til Lov om Værnepligt for Kongeriget Danmark. (Udcastet findes i Anh. A. Sp. 1301 fgg.).

Lange: Loven af 12te Febr. 1849 om Værnepligt for Kongeriget Danmark, som nu er paa Veie til at blive omarbejdet og at fremtræde i en aldeles ny Skikkelse, er efter min fuldkomne Overbeviisning, grundet paa den Erfaring, jeg som Udskrivningschef i 7 Aar har havt Leilighed til at indhente, et meget vellykket Arbejde, i Særdeleshed med Hensyn til Værnepligten til Landkrigstjenesten. Den er ogsaa, som Enhver bekiendt, emaneret igjennem en Rigsdag, der var udrustet med sjældne Kræfter; i dens Udarbejdelse have Mand, som nu afsøbe Orsted, Mynster og Larsen havt en væsentlig Deel, og dens Bestemmelser ere, hvad jeg ogsaa mener taler for dens Hensigtsmæssighed og Brugbarhed, gaaede over i Hertugdømmernes Værnepligtslove. Værnepligten med Hensyn til Landkrigstjenesten og Værnepligten med Hensyn til Søkrigstjenesten ere stedsse saavel i vor, som i Hertugdømmernes Lovgivning holdte affondrede fra hinanden, og jeg mener visseelig og med fuld Føie paa Grund af deres ueensartede og uforenelige Natur og Besskaffenhed. Det Samme see vi ogsaa i Værnepligtsloven af 12te Febr. 1849. Med en saadan Udskillelse have Alle, Justitsministeriet, Krigsministeriet og Marineministeriet, saavel som den

værnepligtige Befolkning fundet sig veltilfredse; man har ikke, hverken her i Salen eller udenfor den, hørt en eneste Stemme høre sig derimod. Først da der yttrede sig Trang til en ny Søndskrivningslov, saavel som til nogle Tillæg til Landværnepligtsloven, opstod der hos Enkelte den, som jeg tør kalde det, høist uheldige Bdee, at sammenblande Værnepligten til Landkrigstjenesten med Værnepligten til Søkrigstjenesten og at behandle de Landværnepligtige og de Søværnepligtige i samme Lov og i de samme Paragrapher, uagtet de staae paa et høist forskjelligt Brugbarhedsstrin, idet de Første indkomme aldeles uforberedte og uovede til Tjenesten, medens de Sidste, navnlig de Heel- og Halvbefarne, strax kunne bruges af Marinen som heel- og halvbefarne Matroser, uden at deres Uddannelse har kostet Staten en Skilling. Jeg har stadig, ligesom Begyndelsen, af alle Kræfter arbejdet mod Udførelsen af denne Bdee, men mine Bestræbelser have hidtil været forgjæves. Jeg vil ikke trække Thinget med at anføre de Grunde herimod, som jeg før har anført, men blot tillade mig at henvise til Rigsdagstidenden for sidste Session Spalte 322—336 og Spalte 3764—71, hvor mine Grunde ville findes. Jeg vil imidlertid tillade mig til disse Grunde endnu at knytte enkelte Bemærkninger. Det foreliggende Lovudkast indeholder ligesom Loven af 12te Febr. 1849, som bekiendt, baade en Landværnepligtslov og en Søværnepligtslov. Jeg vil nu først tillade mig at betragte det som en Landværnepligtslov og anstille Sammenligning mellem det og Loven af 12te Febr. 1849, navnlig dens 2det Capitel, der handler om Værnepligt med Hensyn til Landkrigstjenesten. Denne sidste Lov udmærker sig efter min Formening ved Fuldstændighed og Tydelighed, hvorfor dens Bestemmelser ogsaa med Lethed ere gaaede over i den værnepligtige Befolknings Bevidsthed.

Jeg beder de ærede Medlemmer at sammenholde flere Paragrapher af Værnepligtsloven af 12te Februar 1849 med tilsvarende Paragrapher i det foreliggende Lovudkast, navnlig §§ 3, 11, 19—21, 24, 26—28, 33, 36 og 37 i Værnepligtsloven med Lovudkastets §§ 7, 18—22, 24—29 og 40—42. Jeg føler mig overbevist om, at Enhver, der sammenholder